

РЕШЕНИЕ

№ 7146

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 13.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10795** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Милдор“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221023004926-091-001 / 09. 05. 2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1052 / 01. 08. 2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото не са ценени всички доказателства, а други са ценени превратно. Излага съображения за неправилно прилагане на материалния закон, тъй като били налице реално осъществени облагаеми доставки. Счита, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. Претендира разносните по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221023004926-020-001 от 15. 08. 2023 г., връчена на 25. 08. 2023 г., изменена със ЗВР № Р-22221023004926-020-002 / 23. 10. 2023 г. и ЗВР № Р-22221023004926-020-003 / 21. 11. 2023 г., издадени от В. В. и

И. Р., в качеството му на заместник на В. В., съгласно Заповед № РД-84-2250-734 / 07. 08. 2023 г. на директора на ТД на НАП С., като и двамата са оправомощени със Заповед № РД-01-849 / 31. 10. 2022 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „Милдор“ ЕООД за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01. 04. 2023 г. – 30. 06. 2023 г. Ревизията е следвало да бъде завършена до 25. 01. 2024 г .

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221023004926-092-001 / 08. 02. 2024 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221023004926-091-001 / 09. 05. 2024 г., издаден от В. В.-органа възложил ревизията и Н. Р. - ръководителя на ревизията, като е връчен на електронен адрес на 09. 05. 2024 г.

С жалба вх. № 53-06-5776 / 27. 05. 2024 г., изпратена чрез пощенски оператор на 23. 05. 2024 г. (стр. 62), е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 1052 / 01. 08. 2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, издадения РА е потвърден. Решението е връчено на 25. 09. 2024 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-682 / 10. 10. 2024 г., изпратена чрез пощенски оператор на 09. 10. 2024 г. (стр. 10), е оспорен издадения РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-22221023004926-091-001 / 09. 05. 2024 г г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1052 / 01. 08. 2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на жалбоподателя „Милдор“ ЕООД, е отказано право на данъчен кредит в размер на 439 584,50 лв. по фактури издадени от „Българска винена компания“ ЕООД и са начислени лихви за забава в размер на 47 256,84 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок , подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 439 584,50 лв. по фактури № [ЕГН] / 04. 04. 2023 г., № [ЕГН] / 05. 04. 2023 г. и № 20000000100 / 05. 04. 2023 г., издадени от „Българска винена компания“ ЕООД с предмет на доставки червена гроздова мъст, бяла гроздова мъст, ароматизирана напитка на основата на вино, бял и червен купаж.

В хода на ревизията на доставчика е връчено искане за представяне на

документи и писмени обяснения, като са представени копие от фактурите, договор за цесия, споразумителен протокол и извлечения от сметки.

От органите по приходите е прието, че не е доказана реалността на доставките и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 от ЗДДС, на ревизираното лице е отказан данъчният кредит по процесните фактури.

В хода на настоящото производство също не се представиха доказателства, за реалността на извършените доставки.

По делото е изслушано и прието неоспорено от страните заключение по изготвена съдебно – счетоводна експертиза, което съдът намира за компетентно изготвено и в съответствие със събраните по делото доказателства.

Съгласно заключението на вещото лице според счетоводни данни „Българска винена компания“ ЕООД е разполагала със съответните количества стоки, които е продало на жалбоподателя. Разплащанията по процесните фактури е на базата на договора за цесия и споразумителен протокол между страните. „Милдор“ ЕООД няма наети лица за процесния период, а по отношение на „Българска винена компания“ ЕООД не са му предоставени данни, но предвид малкия размер на внасяните осигуровки вероятно се касае само за едно наето лице. Дружеството доставчик е ползвало под наем склад на „Винал“ АД в [населено място], където е ползвал склад и жалбоподателя, поради което няма разходи за транспорт, а стоката е предадена в един и същи склад.

Съдът намира, че така изготвеното заключение не оборва изводите на органите по приходите за липса на реалност на доставките. В случая въпреки счетоводното отразяване на фактурите не се представиха доказателства, че доставчика е разполагал със стоката, за да може същата да бъде прехвърлена на жалбоподателя, за което са издадени процесните фактури.

Видно от протокол за извършена проверка № 0393879 / 28. 04. 2023 г. (стр. 101) при извършена проверка на съхраняваните от „Българска винена компания“ ЕООД стоки в склада на „Винал“ АД в [населено място], не са установени стоки на „Милдор“ ЕООД, въпреки че според документите и обясненията предаването на стоките е извършено именно в този склад, където и двете дружества съхраняват стоката. При проверката е присъствала В. П. Г., която е посочила, че е главен счетоводител на Българска винена компания“ ЕООД, но видно от дадените обяснения в хода на ревизията (стр. 100), същото лице е главен счетоводител и на „Милдор“ ЕООД.

От друга страна, съдът намира за правилни и законосъобразни изводите, както на ревизиращия екип, така и на решаващия орган, че съгласно чл. 43 от Закона за виното и спиртните напитки /ЗВСН/, както производителите, така и търговците са длъжни да подават декларации за произведеното или изтъргувано количество вино и гроздова мъст.

Видно от представените (стр. 161,162) декларации на „Българска винена компания“ ЕООД, в тях не е посочено никакво количество за 2023 г., поради което става неясно как е продал количествата посочени в процесните фактури. В конкретния случай не става дума за неподадена декларация и всъщност търговеца да е „забравил“ да декларира продадените количества, а точно напротив, в нарочна декларация търговското дружество е декларирало, че не е извършило никакви сделки през 2023 г. с вино и гроздова мъст.

Правилни са и доводите на решаващия орган, че съгласно чл. 47, ал. 1 от ЗВСН, регистрираните производители на вино и на продукти от грозде и вино са длъжни да водят дневници за лозаро-винарските продукти, суровини и енологични манипулации.

В конкретния случай, въпреки, че основания предмет на дейност на „Българска винена компания“ ЕООД (според справка в ТР), е производство на вино от грозде, това дружество не е представило никакви дневници за произведените или съхранявани продукти.

В същото време изрично в РД се сочи, че наличието на предпоставките за възникване правото на данъчен кредит визирани в чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поражда право на данъчен кредит само по отношение на реално доставяне на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

В конкретния случай издаването на фактури не доказва реалното извършване на услуги, както правилно е приел ревизиращия екип, поради което съдът намира, че са налице обективни данни за наличие на данъчна измама по смисъла приет в решение от 13. 02. 2014 по дело С-18/13 на СЕС.

Според тълкуването на Директива 2006/112/ЕО, дадено в преюдициалните заключения на СЕС, преценката за наличие на условията за признаване на правото на данъчен кредит и по-конкретно дали доставките са реално осъществени и предметът им използван ли е впоследствие в извършваната от задълженото лице облагаема дейност, се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото /арг. от т.31 и т.32 от решение по дело С-285/11/. Съгласно общото правило на чл. 154, ал.1 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, данъчнозадълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Освен това жалбоподателят следва да заплати допълнително още 240 лв. във връзка с определения окончателен депозит за изготвената ССчЕ, за които е задължен да ги внесе, но не ги е внесъл.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Милдор“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221023004926-091-001 / 09. 05. 2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1052 / 01. 08. 2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който е отказано право на данъчен кредит в

размер на 439 584,50 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 47 256,84 лв.

ОСЪЖДА „Милдор“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 24 123 (двадесет и четири хиляди сто двадесет и три) лева.

ОСЪЖДА „Милдор“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати по сметка на Административен съд София – град допълнителен депозит за вещо лице в размер на 240 (двеста и четиридесет) лв., както и 5 (пет) лева за служебното издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: